

МОТИВИ
КЪМ ПРИСЪДАТА ОТ № 162 от 30.03.2023 г.
ПО НОХД № 8404/2022 г. ПО ОПИСА НА СРС, НО, 135 СЪСТАВ

Софийският районен съд е сезиран с внесен от Софийската районна прокуратура обвинителен акт срещу подс.Б. В. П. (с установена по делото самоличност), за това, че:

На 04.02.2022 г. от етажната площадка между етаж 2 и етаж 3 на сграда № 2, намираща се на адрес в гр. София, ул. "*****" е отнел чужда движима вещ - велосипед без марка и модел /сглобяван от различни части, със сива рамка и зелено-черни надписи, с дискови спирачки, черна седалка и 29-цолови гуми/, на стойност от 280 /двеста и осемдесет/ лева, от владението на собственика В., ЕГН *****, без неговото съгласие, с намерение противозаконно да я присвои, чрез използване на неустановено техническо средство /чрез него отключил входната врата на сграда № 2 на посочения адрес и достъпил велосипеда/, като случаят е немаловажен и деянието е извършено повторно, след като Б. В. П. е осъден с влязло в сила на 11.05.2017 г. определение за одобряване на споразумение по НОХД № 4257/2016 г. по описа на СРС, 10 състав, за извършено от него престъпление по чл. 194, ал. 1 от НК - **престъпление по чл. 195, ал. 1, т. 4 и т. 7, вр. чл. 194, ал. 1, вр. чл. 28, ал. 1 от НК.**

В хода на съдебните прения прокурорът поддържа обвинението. Изразява становище, че от събраните доказателства по делото безспорно се установила фактическата обстановка, изложена в обвинителния акт, а именно времето, мястото, начина на осъществяване и предмета на изпълнителното деяние на вмененото във вина на подсъдимия престъпление. Същите се доказвали по категоричен начин от събраната в хода на съдебното следствие доказателствена съвкупност, както от гласните доказателствени средства, показанията на св. Г., дадени по реда на чл.223 от НПК на досъдебната фаза и приобщени по чл.281 от НПК в хода на съдебното следствие, така и от показанията на свидетелите Т., В., А. и Михайлов, дадени непосредствено пред настоящия съдебен състав. Според прокурора изнесените от свидетелите факти намирали опора в писмените доказателства и доказателствени средства, приобщени в хода на процеса по реда на чл.283 от НПК, между които протоколите за доброволно предаване, протоколът за оглед на местопроизшествие и протоколът от проведения следствен експеримент. Обвинителната теза се подкрепяла и от заключенията на приетите по делото СОЕ и видеотехнически експертизи, назначени в хода на досъдебната и на съдебната фаза.

По –нататък прокурорът сочи, че по косвен път се достигало до

единствения възможен извод за средството на престъплението - техническо такова. В тази насока следвало да се вземат предвид установените факти от огледния протокол, експертните заключения на видеотехническите експертизи и показанията на св. Г..

От субективна страна, представителят на СРП сочи, че подс. П. е действал виновно, с пряк умисъл, като е съзнавал общественно-опасния характер на деянието, предвиждал е общественно-опасните му последици и е искал тяхното настъпване.

В заключение прокурорът пледира при индивидуализация на наказателната отговорност на подсъдимия, като отегчаващо обстоятелство да бъде отчетено обремененото му съдебно минало, извън квалификацията за повторност, както и че процесното деяние е извършено в изпитателен срок на предходно наложено му наказание „лишаване от свобода“. Посочените обстоятелства водели до извода, че предходните осъждания на подсъдимия не са постигнали целите на чл.36 от НК и не са имали необходимия превъзпитателен ефект. Като смекчаващи отговорността обстоятелства предлага да се отчете от съда невисоката стойност на предмета на престъплението, както и младата възраст на подсъдимия.

Предвид изложените аргументи прокурорът счита, че наказанието следва да се индивидуализира по правилата на чл.54 от НК, като по отношение на подс.П. се определи наказание „лишаване от свобода“ в размер под средния, което да бъде изтърпяно ефективно при първоначален „строг“ режим. Соци, че в случая е налице законовата предпоставка за приложението на чл.68, ал.1 от НК, като съдът следвало да постанови да бъде изтърпяно отделно наказанието, наложено на подс.П. по НОХД 9145/2017 г. по описа на СГС.

На последно място, представителят на държавното обвинение предлага приобщените веществени доказателства да останат към материалите на делото, а направените по същото разноси да бъдат присъдени в тежест на подсъдимия.

Частният обвинител Владислав Михайлов не се явява в последното по делото съдебно заседание и не изразява становище по същество на същото.

Упълномощеният защитник на подсъдимото лице –адв.П.- САК в дадения ход по същество на делото пледира за постановяване на оправдателна присъда по така повдигнатото обвинение, като счита същото за недоказано от събраните по делото доказателства. Излага доводи, че в случая липсвали както преки, така и косвени доказателства, които по своя характер и в своята съвкупност да водят до извода, че подс. Б. П. е извършител на престъплението, в което е обвинен. В тази връзка сочи, че липсвали свидетели очевидци на инкриминираното деяние, а показанията на св.Г., дадени пред съдия в хода на досъдебното производство не следвало да се кредитират с доверие, тъй като при разпита си на съдебното следствие, същата заявила, че е била под въздействие на наркотични вещества и

изложените от нея факти, както пред разследващ орган, така и пред съдия, ѝ били продиктувани от полицейски служители от 05 РУ – СДВР и тя ги възпроизвела в разпитите си под страх да не бъде задържана и откарана в Затвора – гр. Сливен.

Според защитата въпреки, че кражбата на процесния велосипед, собственост на ЧО Владислав Михайлов била безспорно доказана по делото, не се доказвало авторството на деянието в лицето на подс. П., тъй като на първо място - заснетите лица, обект на изготвените и приети по делото видеотехнически експретизи не били годни за лицева идентификация, а на второ място – не било доказано, че заложеният от подс.П. велосипед е идентичен с този, който бил отнет от св. Михайлов.

На следващо място, в условията на евентуалност, ако съдът намери, че вмененото във вина на подс. П. престъпно деяние е извършено от него, защитата pledира да се приложи хипотезата на чл.9, ал.2 от НК, определяне на настоящия случай като маловажен такъв и оправдаване на подсъдимия по повдигнатото му обвинение.

На последно място, при евентуално произнасяне на осъдителна присъда по отношение на подс. П., адв. П. излага аргументи, че наказанието следвало да се индивидуализира по реда на чл.55, ал.1 от НК – при наличието на многобройни смекчаващи отговорността обстоятелства. В тази връзка сочи, че подсъдимият бил баща на няколко малолетни деца , както и нуждата той да се грижи за тях.

Подсъдимият Б. В. П. дава обяснения по обвинението, като заявява, че не е извършил деянието, за което му е повдигнато обвинение. Твърди, че на процесната дата се намирал на адреса си – ул. „Светослав Тертер“ № 21, ет.2, ап.2, а не е бил заедно със св.Г.. Сочи, че ако последната е отнела процесния велосипед, то нейн съучастник е било друго лице, а не той.

В правото си на последна дума подс.П. отправя молба към съда да бъде оправдан.

ОТ ФАКТИЧЕСКА СТРАНА:

Съдът, като обсъди доводите на страните и предвид разпоредбата на чл.14 и чл.18 НПК, приема за установено следното:

Подсъдимият Б. В. П. е роден на 31.03.1993 г. в гр. София, българин, с българско гражданство, със средно образование, неженен, работи в цех за производство на бойлери в ЕТ „Светльо Шишков“, с постоянен адрес: гр. София, ул. „Светослав Тертер“ № 2, ет.2, ап.2, осъждан, ЕГН *****.

Към началото на месец февруари 2022 г. подс.П. бил безработен и не прибивавал на посочения по –горе постоянен адрес, а отсядал в различни хотели и хостели на територията на гр. София. По това време същият живеел заедно с приятелката си –св.К. Г..

Свидетелят В. живеел в град София в жилищен комплекс, находящ се на ул.“Алеко Константинов“, № 36, сграда № 2, етаж 3, ап.3. Същият

притежавал велосипед, който бил сглобен от различни части и нямал определена марка и модел. Велосипедът бил с рамка в преобладаващ сив цвят, по която имало зелено-черни надписи, като на латиница била изписана думата „Passati“. Гумите на велосипеда били 29 цолови, като същият притежавал дискови спирачки и черна седалка.

Свидетелят Михайлов съхранявал велосипеда си на между етажната площадка, която се намирала между ет.2 и ет.3 в сградата, в която живеел. Михайлов не заключавал със специален механизъм велосипеда си, понеже входната врата на жилищната сграда се заключвала и по този начин достъпът на външни лица, извън живущите на адреса, бил ограничен.

В сградата, в която живеел св.Михайлов имало монтирани камери за видеонаблюдение, които обхващали както вътрешното пространство във входа и между етажите, така и пространството пред входа на сградата.

На 03.02.2022 г. св.Михайлов се прибрал от работа и видял, че велосипедът му се намирал на обичайното си място –на площадката между етаж 2 и етаж 3.

В ранните часове на 04.02.2022 г., все още в тъмната част на денонощието подс. Б. П. заедно със свидетелката К. Г. преминавали по ул.“Алеко Константинов“ в гр. София. Подс.П. бил облечен със светло на цвят яке, което имало надпис на гърба, носел светъл спортен панталон и бил обут с тъмни спортни обувки, тип „маратонки“. На главата си бил поставил шапка, а на лицето медицинска предпазна маска, покриваща носа и устата. Когато се намирали до № 36 на посочената улица подс. П. решил да извърши кражба на вещи от жилищна сграда № 2 на посочения адрес. Същият носел в себе си неустановено техническо средство, с помощта на което да отключи входната врата на сградата.

В изпълнение на своето решение подс.П. използвайки носеното от него техническо средство отключил входната врата, като при отключването ѝ, нанесъл на заключващия механизъм на бравата два броя побитости до металния език на същата. След това подс.П. влязъл във вътрешността на входа, като св. Г. го последвала. Последната останала до входната врата на жилищната сграда от вътрешната ѝ страна. Подс.П. тръгнал към стълбите и започнал да се качва по тях към горните етажи. Същият стигнал до етажната площадка между ет.2 и ет.3, при което видял намиращия се там велосипед. Тогава подс.П. решил да отнеме велосипеда, който не бил заключен. Веднага подсъдимият взел велосипеда на ръце и тръгнал надолу по стълбите към входната врата, където все още стояла св.Г., след което двамата излезли от сградата.

На 05.02.2022 г. около 09:20- 09:30 часа подс.П. и св.К. Г. отишли в хотел „Искър“, находящ се в гр. София, ул.“Искър“ № 115, като поискали да отседнат в хотела. Последният бил снабден с видеонаблюдение в пространството пред и около рецепцията му.

По това време на рецепцията на хотела като администратор на смяна за времето от 08:00 часа на 05.02.2022 г. до 08:00 часа на 06.02.2022 г. работела св. Б. А.. Тя регистрирала подс.П. и св. Г. в книгата за настаняване на посетители в хотел „Искър“, като им предоставила ключа от стая № 5. Последните заплатили цената за престой в хотела, дължима за две нощувки. След като се регистрирали подс.П. и св.Г. донесли багажа си, който се състоял от няколко куфара. Подс.П. донесъл и два велосипеда, които били тъмни на цвят, единият от които бил със сива рамка, като оставил същите в коридора на партерния етаж на хотела.

На 06.02.2022 г. в 08:00 часа на смяна на рецепцията на хотел „Искър“ застъпила св.А. В.. Тя проверила книгата на посетителите в хотела, за да се запознае с новонастанените гости през предходната смяна. Така установила, че в стая № 5 са настанени момче и момиче –подс. П. и св.Г.. Св. В. видяла и двата велосипеда, оставени в коридора на партерния етаж на хотела, за които разбрала, че са донесени от гостите, настанени в стая № 5.

По –късно, на 06.02.2022 г. подс. П. и св.Г. излезли от хотела, като взели със себе си и двата велосипеда.

На същата дата подс.Плучиев отишъл до заложна къща „Олимпус-влез при мен“, находяща се в гр. София, ж.к.“Илинден“, ул.“Божурище“ бл.135, вх.Б, и на която подсъдимия бил редовен клиент. Последният, в качеството си на заемател сключвал редовно в заложната къща договори за паричен заем, които обезпечавал със залог на движима вещ, най-често велосипед.

На 06.02.2022 г. на работа в заложната къща била св.В. Т., в присъствието на която като представител на залогодателя подс.П. сключил договор за паричен заем, като представил за обезпечение два велосипеда, единият от които бил с надпис на рамката „Passati“. Договорът бил обективизиран в заложен билет № 3001/06.02.2022 г. с падеж на плащане - 07.02.2022 г.

На 07.02.2022 г. подс.Б. Плучиев посетил отново заложна къща „Олимпус-влез при мен“, като погасил паричното си задължение от 352,50 лева, след което залогът (двата велосипеда) му бил върнат срещу разписка.

От заключението на назначената и изготвената в хода на досъдебното производство съдебно –оценителна експретиза се установява, че пазарната стойност на икриминираната вещ към момента на извършване на деянието е в размер на 280 (двеста и осемдесет) лева. Минималната работна заплата за страната към тази дата е в размер на 650 (шестстотин и петдесет) лева.

Видно от заключението на назначената и изготвената в хода на ДП техническа експертиза (Протокол № 85/25.02.2022 г.) е, че обект на анализ е видео-файл от 04.02.2022 г., чиито кадри обхващат общи части от жилищна сграда, находяща се в гр. София, ул.“Алеко Константинов“ № 36 и онагледяват действията на лице от мъжки пол с поставена шапка на главата, маска на лицето и ръкавици на ръцете, за времето от 03:58 часа –когато влиза

в двора на кооперацията до 04:03 часа– когато слиза от втория етаж, носейки велосипед.

От заключението на изготвената в досъдебното производство видео – техническа и лицево–идентификационна експертиза (Протокол № 122/17.03.2022 г.) се установява, че предмет на анализ са два оптични носителя, които съдържат видеозапис от 04.02.2022 г. от камери, разположени в двора на кооперация, находяща се в гр. София, ул.“Алеко Константинов“ № 36 и видеозапис от 05.02.2022 г. от камери, разположени в двора на хотел „Искър“ и рецепцията на хотела, находящ се в гр. София, ул.“Искър“ № 115. В заключението подробно са описани действията на заснените лица – от мъжки и женски пол, като според същото изображение на лице 3 вероятно е идентично с изображението от снимков материал на лицето К. М. Г., снет с протокол за ВОСИ, а изображението на лице 4 е идентично с изображението от снимков материал на лицето Б. В. П., снет от полицейска регистрация на 04 РУ – СДВР, като не може да се отговори на въпроса дали изображенията на велосипедите от двата оптични носителя са идентични.

От заключението на назначената и изготвената в хода на съдебното следствие допълнителна техническа експертиза на два броя оптични носители (предмет на анализ на предходните две експертизи, обективирани в Протокол № 85/25.02.2022 г. и Протокол № 122/17.03.2022 г.), се установява, че предоставените за изследване видеозаписи не са манипулирани.

ПО ДОКАЗАТЕЛСТВАТА:

Изложената от съда фактическа обстановка се установява след анализ на събраните по делото доказателства и доказателствени средства, а именно: гласни доказателствени средства – показанията на разпитаните свидетели в хода на проведеното съдебното следствие Владислав Михайлов; В. Т. и А. В. – дадени в съдебно заседание и приобщени към доказателствената съвкупност на делото чрез прочитането им по реда на чл.281, ал.4 вр.ал.1, т.2, предл.2 от НПК; Б. А. – дадени в хода на съдебното следствие и приобщени към доказателствената съвкупност на делото чрез прочитането им на основание чл.281, ал.4 вр.ал.1, т.1 и т.2, предл.2 от НПК; К. Г. – дадени в съдебно заседание и прочетени на основание чл.281, ал.1, т.2 от НПК; обясненията на подс. П.; писмени доказателства и доказателствени средства– протоколи за доброволно предаване (л.57, л.121-123 от ДП), заложен билет и разписка (л.58-60 ДП), книга за посетителите в хотел „Искър“ (л.63-64 от ДП), протокол за следствен експеримент (л.68-69 от ДП), фотоалбуми (л.73-77 от ДП), заповеди за задържане (л.100 и л.106 ДП), протоколи за обиск (л.101 и л.107 от ДП), протокол за оглед на местопроизшествие (л.116-117 ДП), справка съдимост (л.125-138, л.141-144 от ДП и л.14-26 от СП), характеристики на подсъдимия (л.85-90 СП); както и способите за доказване - заключенията на назначените и изготвени СОЕ (98-99 от ДП), ТЕ (л.79-82 от ДП), видео –техническа и лицево-идентификационна експертиза (л.86-94 ДП) и допълнителна техническа експертиза (л.138 от СП).

На първо място, следва да се отбележи, че съдът не споделя тезата на защитата, че в конкретиката на казуса не са налице нито преки, нито косвени доказателства, от които да може да се направи обоснован извод относно извършителя на престъплението. В тази връзка следва да се вземе предвид, че по делото не е спорно, че на 03.02.2022 г. процесният велосипед, собственост на св.Владислав Михайлов се е намирал на обичайното си място—на площадката между етаж 2 и етаж 3 в жилищната кооперация в която живеел, като на следващия ден св.Михайлов е установил липсата му. Не е спорен и фактът, че сградата, в която живеел св.Михайлов имало монтирани камери за видеонаблюдение, които обхващали както вътрешното пространство във входа и между етажите, така и пространството пред входа на сградата. Именно записите от тези видео камери са били обект на анализ на назначените в хода на ДП и приети по делото експертизи, чиято доказателствена стойност съдът не намира основание да постави под съмнение. Ето защо, съдът кредитира с доверие експертните заключения като обективни и компетентно изготвени, даващи обоснован отговор на поставените задачи. От заключението на изготвената техническа експертиза, обективизирано в протокол № 85/25.02.2022 г. се установява, че в 04:00:14 часа в обсега на камерата влизат две лица -едно от мъжки и едно от женски пол, символично обозначени, като лице 1 и лице 2.

Лице 1 е от мъжки пол с нормално телосложение, облечено със светло яке с надпис на гърба, под якето —облечено със суичър с качулка, светъл спортен панталон, тъмни обувки, тип „маратонки“, с поставена маска на лицето и ръкавици на ръцете.

Лице 2 е от женски пол с нормално телосложение, облечено в светло яке, тъмни панталони, тип „дънки“, кафяви обувки, с раница на гърба и светла чанта през рамо, с поставена маска на лицето и ръкавици на ръцете.

За периода от 04:00:31 часа до 04:03:28 часа на кадрите се наблюдава, че лице 1 и лице 2 влизат в общите части на жилищната сграда, след което лице 1 продължава да се движи, като се качва по стълбите към горните етажи, а лице 2 остава на място и изчаква. В 04:03:05 в обсега на камерата отново влиза лице 1, което слиза обратно по стълбите, придържайки с двете си ръце велосипед, тъмен на цвят, чийто марка, модел или други отличителни белези (надписи) не могат да бъдат прочетени, след което заедно с лице 2 напускат сградата и излизат от обсега на камерата.

За периода от 04:00:01 часа до 04:03:36 часа се наблюдава как лице 1 прави опит, а впоследствие отваря чрез помощта на обект, на който не може да бъде дадена точна характеристика, входната врата на жилищната сграда. Двете лица преминават през отворената врата и се скриват от обсега на камерата. В 04:03:18 часа в обсега на камерата отново влизат двете лица, като при излизане от сградата лице 1 бута велосипед, тъмен на цвят, чийто марка, модел или други отличителни белези (надписи) не могат да бъдат посочени и заедно с лице 2 се отдалечават, скривайки се от обсега на камерата.

Според експертното заключение изображенията на заснетите лица са негодни за лицева идентификация.

По –нататък, следва да се отбележи, че предмет на анализ на изготвената и приета по делото видео –техническа и лицево–идентификационна експертиза (Протокол № 122/17.03.2022 г.) са били както записите от камерите разположени в кооперация, находяща се в гр. София, ул.“Алеко Константинов“ № 36 от 04.02.2022 г., така и записите от 05.02.2022 г. от камери, разположени в двора на хотел „Искър“ и рецепцията на хотела, находящ се в гр. София, ул.“Искър“ № 115.

Освен описаните по –горе действия на лице 1 и лице 2, от цитираното експертно заключение се установява, че в 09:18:56 часа на 05.02.2022 г. в обсега на камерата влиза лице от женски пол, символично обозначено, като лице 3. Лицето е с нормално телосложение, със среден ръст, светла коса вързана на опашка, облечено в бежово горнище, сини панталони, тип „дънки“, кафяви обувки тип „боти“, носи светла чанта през рамо, тип „кенгуру“.

В 09:19:08 часа в обсега на камерата влиза лице от мъжки пол, символично обозначено, като лице 4. Лицето е с нормално телосложение, със среден ръст, черна къса коса, облечено в двуцветно горнище „яке“, сиво спортно долнище, тъмни обувки, тип „маратонки“.

В 09:26:20 часа в кадрите се наблюдава как лице 4 внася велосипед (символично обозначен като В 2) с черни гуми, черна седалка, черно кормило и ръкохватка, сива рамка с черно –зелени елементи по нея, чийто марка, модел или други отличителни белези (надписи) не могат да бъдат посочени, поради плана на заснемане и зоната, в която се намира обекта. Същият минава през отворената врата и излиза от обсега на камерата.

В 09:27:00 часа се наблюдава как лице 4 внася втори велосипед (символично обозначен като В 3) с черни гуми, с оранжеви светлоотразители, черно кормило и ръкохватка, черна седалка и тъмна рамка, чийто марка, модел или други отличителни белези (надписи) не могат да бъдат посочени, поради плана на заснемане и зоната, в която се намира обекта. Същият минава през отворената врата и излиза от обсега на камерата. В 09:27:20 часа лице 4 се връща обратно без гореописания велосипед, преминава и отново излиза от обсега на камерата.

Според експертното заключение изображението на лице 3 вероятно е идентично с изображението от снимков материал на лицето К. М. Г., снет с протокол за ВОСИ, а изображението на лице 4 е идентично с изображението от снимков материал на лицето Б. В. П., снет от полицейска регистрация на 04 РУ – СДВР, като не може да се отговори на въпроса дали изображенията на велосипедите от двата оптични носителя са идентични. Не може да се отговори и на въпроса дали изображенията на лице 1 и лице 2, заснети в жилищната кооперация на ул.“Алеко Константинов“ № 36 са идентични с тези на лице 4 и лице 3, заснети в хотел „Искър“, тъй като първите

изображения са черно –бели и са заснети на изкуствено осветление и не може да се направи съпоставка на облеклото на лицата, с изключение на сходството на малката дамска чанта, носена от лице 2 и лице 3 в изображенията на анализирания от експертизата снимки № 6 и № 19.

Съдът възприема като достоверни и обективни посочените по-горе експертни заключения, като в подкрепа на този си извод взе предвид и заключението на изготвената и приета по делото допълнителна техническа експертиза, според което оптичните носители, предмет на анализ на тези експертизи, съдържат видеозаписи, чието съдържание не е манипулирано.

На следващо място, съдът не намира основание да подложи под съмнение достоверността на съдържанието на приложените по делото писмени доказателства, предадени с протокол за доброволно предаване от 09.03.2022 г. от св.В. Т. – разписка № 2970 по заложен билет № 3001 от 07.02.2022 г. и заложен билет № 3001/06.02.2022 г.

От съдържанието на цитирания заложен билет се установява, че на 06.02.2022 г. подс.Б. П. е предал в залог в заложна къща „Олимпус –влез при мен“ два броя велосипеди, описани в същия като “Крос“ и „Пасати“ срещу сумата от 350 лева, която е получил в брой.

От приложената разписка № 2970 се установява, че на 07.02.2022 г. подс.П. е изплатил главницата, дължимата лихва и такса по договора за залог – в размер на 352,50 лева, след което е получил обратно заложените от него вещи –два броя велосипеди.

Подлагайки на задълбочен и хронолически последователен анализ достоверността на по-горе обсъдените доказателствени източници и установените чрез тях правнорелеванти факти, следва да се отбележи, че може да се направи обоснован извод, както относно идентичността на отнетия велосипед от етажната площадка между етаж 2 и етаж 3 на сграда № 2, намираща се на адрес в гр. София, ул.“Алеко Константинов“, № 36, собственост на св. Владислав Михайлов със заложения от подс. П. велосипед „Пасати“ на 06.02.2022 г., така и относно извършителят на инкриминираното деяние – подс. Б. П..

Принципно няма пречка косвените доказателства да могат да послужат като единствена основа за изграждане на осъдителна присъда. В тези случаи съдът е задължен да установи достоверността на доказателствените средства - източници на косвени доказателства, след което да пристъпи към задълбочена оценка на установените чрез тях доказателствени факти, като всяко доказателствено средство трябва да се обсъди във връзка с всички останали, за да се прецени съставляват ли те хармонично цяло, свързани ли са с основния факт, могат ли да се направят изводи досежно този факт и какви. Направеният извод трябва да бъде единствено възможен. Преценявайки косвените доказателства по свое вътрешно убеждение, съдът трябва да се ръководи не от броя им, а от това съставляват ли те в своята съвкупност система от факти, свързани помежду си с основния факт, намират ли се в

хармония и водят ли до изводи, които са единствено възможни. В принципен план, наличието само на едно косвено доказателство трудно би могло да обоснове постановяването на осъдителна присъда, но в случая е налице непрекъснатата верига от такива доказателства, които се подкрепят и от събраните по делото преки доказателства –гласните доказателствени средства, а именно показанията на разпитаните по делото свидетели Михайлов, Г., Т., В. и А., които в своята съвкупност представляват система от факти, свързани помежду си и с основния факт, и водят до единствено възможния извод за авторството на деянието в лицето на подс. Б. П..

На самостоятелен и задълбочен анализ на първо място следва да се подложат показанията на св. Г.. Тук следва да се отбележи, че същата е близка приятелка на подс. П., с когото е живеела заедно към инкриминираната дата, като показанията ѝ дадени в хода на ДП пред разследващ орган, пред съдия и впоследствие в хода на съдебното следствие пред настоящия съдебен състав търпят съществени промени относно фактите от предмета на доказване по делото. Така в показанията си пред съдия, дадени на 08.03.2022 г., приобщени към доказателствената съвкупност на делото чрез прочитането им по реда на чл.281, ал.1, т.2 от НПК, св.Г. твърди, че от 29.12.2021 г. живее на хотел с подсъдимия, тъй като родителите ѝ ги изгонили от дома им. На 04.02.2022 г. взели с подс.П. в една кооперация, от където той взел колело, след което отишли в хотела с колелото, което впоследствие П. заложил в заложна къща в кв.“Илинден“. Прибрал се с двеста лева, платил за две нощувки и им останали пари. Св.Г. в показанията си обяснява, че може да посочи различни места, на които са били с подс.П., но не и конкретни дати, тъй като били обиколили цяла София. Последните места които посетили се намирали в центъра на гр. София, като подсъдимият отварял вратите с нож или с отверка. Сочи, че от комплекс в кв.“Витоша“ са откраднали два велописеда „Крос Декстър“ (един от заложените от подс.П. велосипеди на 06.02.2022 г., описан в заложния билет е именно марка „Крос“). В повечето случаи ходела с подсъдимия, защото на местата имало повече от един велосипед, а той не можел да вземе сам два велосипеда. Твърди, че стояла с подс.П. насила, като била подложена на физическо и психическо насилие от него. Той не ѝ позволявал да си намери работа, като следите по лицето ѝ били от удар, нанесен ѝ от подсъдимия.

В показанията си дадени в хода на съдебното следствие св.Г. посочи, че при разпита си пред съдия е била под въздействие на наркотици, никога не е била в хотела, както и никога не е ходила в жилищната кооперация с подсъдимия, а била заведена впоследствие там от полицейските служители, като била снимана пред въпросната кооперация.

Противно на становището на защитата, настоящият съдебен състав счита, че следва да кредитира с доверие показанията на св. Г., дадени пред съдия в хода на ДП и приобщени към доказателствата по делото чрез прочитането им на основание чл.281 от НПК, а показанията ѝ дадени в съдебното следствие следва да се възприемат като недостоверни и

мотивирани от приятелството ѝ с подсъдимия и представляващи опит да издействат благоприятен процесуален изход за същия. В подкрепа на този извод следва да се вземе предвид, че св. Г. нито пред орган на ДП, нито в разпита си пред съдия е споделила, че е под въздействие на наркотични вещества, така че да има основание да се изследва нейната свидетелска годност чрез изготвяне на СПЕ. Чак в хода на съдебното следствие се появява това твърдение на св. Г., придружено от твърденията ѝ за оказан натиск от полицейски служители, които ѝ продиктували какво да каже. Св.Г. не даде задоволително обяснение пред съда в какво точно се е изразил натискът спрямо нея от полицейските служители. Заяви единствено, че ѝ казали, че ще я „вкарат в Сливен и че ще я бият“, като посочи още, че „полицайката се казвала Дияна Иванова, която ѝ казала: „Сега ще го хвана“, и че не трябвало да има враг, като нея.

Според настоящия съдебен състав изложеното от св. Г. по никакъв начин не може да бъде квалифицирано като полицейски натиск, без значение какви са били субективните ѝ възприятия, тъй като обективно репликата „сега ще го хвана“ или че не трябва да има враг, като нея, не би могла да се възприеме като оказване на натиск. Освен това св.Г. не посочи пред съда кои точно полицейски служители и в кой момент са я заплашвали с бой и с откарването ѝ в затвора – гр.Сливен, дали при задържането ѝ, при провеждане на следствения експеримент, при провеждане на разпита ѝ в хода на ДП или преди провеждане на разпита ѝ пред съдия. В случая липсват каквито и да било доказателства за лични отношения между полицейските служители, подс.П. и св. Г.. Соченото от защитата на подсъдимия, че между майката на подсъдимия и полицейския инспектор Диана Иванова се водело НЧХД № 19711/2012 г. с частен тъжител Иванова и подсъдим Наталия П.а по никакъв начин не обосновава извод за оказан натиск от полицейски служители върху св.Г., така че тя да свидетелства против подс.П.. Още повече, че към материалите на досъдебното производство е приложена само една докладна записка от инспектор Иванова, като разпитите и различните ПСД по делото са извършени от разследващи органи, в присъствието на поемни лица, по предвидените правила за това в НПК.

Освен това, следва да се отбележи, че показанията на св. Г., дадени пред съдия в хода на ДП намират подкрепа в други доказателствени източници по делото. Фактът, че св. Г. е отседнала в хотел „Искър“ на 05.02.2022 г., заедно с подсъдимия П. се подкрепя както от приложената към материалите на делото извадка от книга за посетителите в хотела, в която са записани трите имена и ЕГН на Г. и на П., така и от показанията на свидетелите А. В. и Б. А. – рецепционисти в хотела. Свидетелите В. и А. лично са възприели определени действия на подс.П. и св.Г., като настаняването им в хотела, донасянето впоследствие на багаж и два броя велосипеди.

Изложеното от св.Г., че след като се настанили в хотела подс.П. заложил велосипеда в заложна къща в кв.“Илинден“ се подкрепя от показанията на св.В. Т. и приложените в тази насока писмени доказателства –

заложен билет и разписка, които съдът коментира по –горе. Ето защо, съдът кредитира с доверие показанията на св. Г. дадени пред съдия в хода на ДП, в които свидетелят излага факти и за други извършени кражби на велосипеди от нея и от подс.П., поради което е обективно невъзможно някой полицейски служител да ѝ е разказал за това и да ѝ е оказал натиск или заплахата, така че свидетелят да го възпроизведе в разпита си пред съдия, в който дори е посочил, че за отваряне на врати подс. П. използва нож или отверка.

В конкретиката на настоящия казус подс.П. също е използвал неустановено техническо средство, за да отключи вратата на жилищната кооперация, находяща се на адрес гр. София, ул.“Алеко Константинов“, № 36, което се установява както от заключението на изготвените по делото техническа и видео-техническа и лицево –идентификационна експертизи, така и от протокола за оглед на местопроизшествие, от чието съдържание е видно, че са констатирани две побитости до езика на бравата.

На следващо място, съдът кредитира с доверие и съдържанието на протокола от проведения следствен експеримент, тъй като същият е проведен по правилата на НПК, в присъствието на поемни лица и специалист –технически помощник, с цел да бъдат проверени вече събраните доказателства – данните, получени от разпита на св. Г.. От съдържанието на протокола за следствен експеримент се установява, че св.Г. е посочила сградата, находяща се на № 36, на ул.“Алеко Константинов“, където са влезли на 04.02.2022 г. през нощта заедно с подс. П., след като последният с нож е отворил входната врата и влязъл във входа, а тя го изчакала до вратата, докато той се върнал с колело в ръцете си.

В уводната си част протоколът за следствен експеримент съдържа данните, предвидени в чл. 129, ал. 1 НПК. В същинската му част са описани обстоятелствата от значение за разследването и извършените действия. Заключение част на протокола съдържа подписите на лицата, участвали при провеждането на експеримента и отбелязването, че не са направени искания, бележки и възражения от участниците, като е посочено, че при извършване на следствения експеримент са изготвени фотоснимки, които са приложени към протокола. Ето защо, съдът намира, че твърдяното от св.Г. при разпита ѝ в хода на съдебното следствие, че е била заведена и заснета пред жилищната кооперация от полицейските органи насила, не отговаря на обективната действителност.

Съдът възприема като достоверни и показанията на свидетелите Владислав Михайлов, В. Т., А. В. и Б. А., дадени пред настоящата съдебна инстанция и приобщени към доказателствената съвкупност на делото чрез прочитането им по съответния процесуален ред. Свидетелите дават показания за фактите, които лично са възприели, като обективно възпроизвеждат своите възприятия.

От показанията на свидетелите А. В. и Б. А. се установява, че подс.П. и св.Г. са били гости на хотел „Искър“, както и че след регистрацията им в

хотела са донесли багажа си и два велосипеда, единият от които бил сив на цвят.

По отношение на предмета на престъплението съдът кредитира с доверие показанията на св.Михайлов, както и заключението на изготвената и прието по делото СОЕ, от което се установява, че стойността на инкриминираната вещ е в размер на 280 (двеста и осемдесет) лева.

Съдът не възприема като достоверни обясненията на подсъдимия Б. П., че на инкриминираната дата се намирал на постоянния си адрес и не е бил заедно със св.Г., като тя вероятно е била с някой друг. Изложеното от подсъдимия не намира доказателствена опора в събрания и кредитиран доказателствен материал по делото, в частност в показанията на св.Г., показаните на св.В. и св.А., както и заключенията на изготвените ТЕ и ВТЛИЕ. Ето защо, съдът възприема същите като опит за изграждане на защитна версия, отчитайки двойствената природа на тези обяснения, като доказателствено средство и като средство за защита.

Изводите си относно обремененото съдебното минало на подс. Б. П. съдът обоснова с приложените по делото справки за съдимост.

От представените от защитата и приобщени към материалите на делото шест броя характеристики на подсъдимия П. от негови съседи и приятели се установява, че според тях същият е добър и грижовен към майка си и помага на хората в квартала, грижи се за децата си и много държи на семейството си.

ОТ ПРАВНА СТРАНА:

От така изяснената фактическа обстановка съдът намира, че подс. Б. В. е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъпление по смисъла на чл.195, ал.1, т.4 и т.7 вр.чл.194, ал.1 вр.чл.28, ал.1 НК.

От обективна страна - на 04.02.2022 г. от етажната площадка между етаж 2 и етаж 3 на сграда № 2, намираща се на адрес в гр. София, ул.“Алеко Константинов“, № 36 подс. П. е отнел чужда движима вещ - велосипед без марка и модел /сглобяван от различни части, със сива рамка и зелено-черни надписи, с дискови спирачки, черна седалка и 29-цолови гуми/, на стойност от 280 /двеста и осемдесет/ лева, от владението на собственика В., ЕГН *****, без неговото съгласие, с намерение противозаконно да я присвои, чрез използване на неустановено техническо средство /чрез него отключил входната врата на сграда № 2 на посочения адрес и достъпил велосипеда/, като случаят е немаловажен и деянието е извършено повторно.

В случая е налице прекъсване на фактическата власт върху инкриминираната вещ на досегашния ѝ владеец, без негово съгласие, като подсъдимият е успял да установи върху същата своя трайна фактическа власт и да се отдалечи от местопрестъплението, така че да се разпорежи с отнетото безпрепятствено, което впоследствие е и сторил. Ето защо, предвид изложеното е настъпил и визираният от закона общественонеопасен резултат.

Инкриминираното деяние е извършено чрез използване на неустановено

техническо средство, чрез което подс.П. е отключил входната врата на сградата, поради което е налице квалифициращият признак по т.4 на чл.195, ал.1 от НК.

В случая следва да се отчете и обстоятелството, че деянието е извършено от подс. П. в условията на повторност по смисъла на чл.28, ал.1 от НК – след като е бил осъден с влязло в сила на 11.05.2017 г. определение за одобряване на споразумение по НОХД № 4257/2016 г. по описа на СРС, 10 състав, за извършено от него престъпление по чл. 194, ал. 1 от НК.

По аргумент за противното от разпоредбата на чл.93, т.9 НК съдът приема, че кражбата, извършена от подс.П. се явява немаловажен случай, тъй като с оглед на конкретните обстоятелства - време и начин на извършване на деянието – в тъмната част на денонощието, чрез използване на техническо средство (начин, показващ престъпна дързост и демонстрация на безнаказаност), както и предвид съдебното минало на подсъдимия, което свидетелства за една повишена степен на обществена опасност на деянието и дееца в сравнение с обикновените случаи на престъпления от съответния вид. Всичко това определя квалифициращия признак по чл.195, ал.1, т.7 от НК, която правна норма изисква и двата случая на кражба да са немаловажни (ППВС № 6/1971 г., раздел II, т.7).

Не попада в хипотезата на маловажен случай и предходното осъждане на подсъдимия П. по НОХД 4257/2016 г. по описа на СРС, 10 състав за престъплението кражба по основния състав на чл.194, ал.1 от НК. Както беше посочено и по-горе съдебната практика и правната доктрина са категорични, че за да не бъде квалифицирано престъплението, като кражба извършена повторно в немаловажни случай е необходимо кражбата, която обуславя повторността да е била маловажен случай.

Основният аргумент на защитата, че извършеното представлява маловажен случай по смисъла на [чл. 93, т. 9 от НК](#), е ниската стойност на инкриминираната вещ, което от своя страна водело до извод за една по-ниска степен на обществена опасност на деянието.

Изхождайки от изискванията на т. 7 от [ППВС № 6 от 26.04.1971 г. по н. д. № 3/71 г.](#), че за да се определи дали кражбата е маловажен случай, съдилищата трябва да преценяват не само стойността на откраднатото имущество и липсата или незначителността на вредните последици, но и всички обстоятелства, които характеризират деянието и дееца, съдът констатира, че подс.П., въпреки младата си възраст, е лице със завишена степен на обществена опасност – осъждан е многократно за престъпления против собствеността, извън осъждането, взето предвид за повдигане на обвинение по квалифицирания състав по [чл. 195, ал. 1, т. 7 от НК](#), т.е. същият е продължил с противообществените си прояви, което действително го характеризира като личност, която не зачита установения в страната правов ред. В тази връзка не следва да бъде пренебрегнат и фактът, че процесното деяние е извършено в изпитателния срок на осъждането му по НОХД №

6077/2017 г. по описа на СГС, 7 състав за извършено престъпление по чл.249, ал.1, предл.1 вр.чл.26, ал.1 от НК.

Всички останали изброени от защитата смекчаващи отговорността обстоятелства – влошеното материално положение на подсъдимия, който бил баща на три деца, добрите му характеристични данни, предвид представените от адв. П. характеристики на подс. П., не са от естество, което да характеризира по-ниска степен на обществена опасност на дееца, като същите следва да бъдат взети предвид при индивидуализация на наказанието.

Изложеното налага извод, че процесното престъпление не представлява маловажен случай, поради което и материалният закон е приложен правилно, като извършеното деяние е квалифицирано по [чл. 195, ал. 1, т. 7 от НК](#).

От субективна страна – деянието е извършено виновно, при форма на вината пряк умисъл. Подсъдимият Божидир П. е съзнавал, обществената опасност на деянието си, както и вредоносните му последици и е желаел тяхното настъпване. Съдът намира, че е било налице и специфичното за този вид престъпление намерение - да се присвои предметът на престъплението. Умисълът на подсъдимия е обхващал и квалифициращите признаци по чл.195, ал.1, т.4 и т.7 от НК, тъй като е съзнавал, че за извършване на престъплението използва техническо средство и че същият вече е бил осъждан с влязъл в сила съдебен акт за същото по вид престъпление, към датата на извършване на настоящото деяние.

ПО НАКАЗАНИЕТО:

За престъплението кражба, по смисъла на чл.195, ал.1 от НК законодателят предвижда наказание „лишаване от свобода” за срок от една до десет години.

Индивидуализацията на наказанието е основен принцип при налагането му, по силата на който съдът е длъжен да го съобрази с индивидуалните особености на конкретния случай. Обстоятелствата, които следва да бъдат взети предвид са тези, определящи конкретната тежест на извършеното престъпление и характеризиращи личността на дееца. Те обуславят по-голяма или по-малка степен на обществена опасност на извършеното, както и необходимостта от повече или по-малко интензивно въздействие върху извършителя, с оглед постигане целите на генералната и специална превенции.

В конкретиката на настоящия случай, при индивидуализация на наказанието на подсъдимия Б. В. П. съдебният състав отчете като смекчаващи отговорността обстоятелства – сравнително ниската стойност на отнетата вещ, съпоставяйки същата с размера на минималната работна заплата за страната към инкриминираната дата, добрите му характеристични данни и затрудненото материално и семейно положение. Като отегчаващи отговорността обстоятелства съдът възприема обремененото съдебно минало на подс.П., извън взетото от съда за квалифициране на настоящото деяние

като такова осъществено в условията на повторност, както и извършването му в изпитателния срок на предходно осъждане.

По изложените съображения, настоящият съдебен състав противно на становището на защитата приема, че не са налице условията на чл. 55 от НК, и наказанието по отношение на подс. П. следва да се определи по реда на чл.54 от НК. Това е така, защото отчетените смекчаващи обстоятелства не биха могли да бъдат характеризирани като многобройни, нито пък поне едно от тях може да бъде прието за изключително. Не е налице и втората кумулативна предпоставка по смисъла на [чл. 55, ал. 1 от НК](#) – и най-лекото, предвидено в закона наказание да се окаже несъразмерно тежко, предвид обществената опасност на извършеното деяние и на дееца.

Съдът намира, че за постигане целите на генералната и специалната превенция, визирани в чл.36 НК, адекватно на извършеното престъпление се явява наказание „лишаване от свобода” в размер на една година и шест месеца „лишаване от свобода”. Това наказание, според съда се явява справедливо възмездие за извършеното престъпление и същото следва да окаже необходимото превантивно и превъзпитателно въздействие по отношение личността на подсъдимия.

Според настоящия съдебен състав определяне на минималното предвидено в закона наказание би довело до прекомерна снизходителност и на придаване на изключителна тежест на индивидуалната превенция в сравнение с генералната, а между двете следва да се търси и постига баланс. Ето защо, на подс. П. за извършеното престъпление беше наложено наказание над минималния предвиден размер, а именно една година и шест месеца „лишаване от свобода“, което на основание чл. 57, ал.1, т.2, б.»в» от ЗИНЗС да бъде изтърпяно при първоначален «строг» режим.

На основание чл. 59, ал.2 вр. ал. 1, т.1 от НК беше приспаднато времето през което подс. П. е бил задържан, а именно: задържане по чл.63, ал.1, т.1 ЗМВР за 24 часа, задържане по чл.64, ал.2 НПК за 72 часа, и с МН „Задържане под стража”, считано от 31.03.2022 г.

На основание чл.68, ал.1 от НК съдът приведе в изпълнение наложеното на подсъдимия Б. В. П. наказание по НОХД № 6077/2017 г. по описа на СГС, НО, 7 състав, а именно „лишаване от свобода“ са срок от ДВЕ ГОДИНИ, което да се изтърпи отделно при първоначален „СТРОГ” режим, на основание чл.57, ал.1, т.2, б."в" от ЗИНЗС.

ПО РАЗНОСКИТЕ:

На основание чл.189, ал.3 НПК подсъдимият Б. В. П., предвид признаването му за виновен, беше осъден да заплати направените в хода на досъдебното производство разноски в размер на 515.05 (петстотин и петнадесет лева и 0,15 ст.) лева в полза на 05 РУ – СДВР, както и направените по делото разноски в размер на 346,20 (триста четиридесет и шест лв. и 0,20 ст.) лева в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на СРС, а на

основание чл.190, ал.2 НПК да заплати сумата от 10 (десет) лева за служебно издаване на два броя изпълнителни листа.

С присъдата си съдът постанови веществените доказателствени средства - 2 броя оптични носители, запечатани с картон серия А 0467456 и приложени по ДП (л.85), да останат приложени към материалите на делото до приключване на наказателното производство с влязъл в сила съдебен акт.

По изложените съображения съдът постанови своята присъда.

РАЙОНЕН СЪДИЯ